

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret og udgivet af A. P. Liunge.

II^{te} Aarg.

Onsdag d. 1. Marts 1837.

Nr. 60.

Forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

Bemærkninger

angaaende Kunstforeningen.

Enhvert Selskab, som ikke skal samle i sin Virksomhed, og spille og bortbøde sine Kræfter til unyttig Anstrængelse, men virke stadigt og indgribende, maa være sig sit Hovedsiemed klart bevidst, og have en tydelig og bestemt Forestilling om, hvilke Midler det især skal anvende til dets Opnaaelse; veed et Selskab det, lad det da kun skee lidt ud fra den rette Vej i sin Virksomhed, det skal dog, om der ellers er Alvor og Kraft i dets Stræben, snart vide igjen at finde den og fortsætte den med fornyet Iver. Naar man nu spørger med Hensyn til Kunstforeningen: Har den været, og er den sig saaledes sit egentlige Siemed bevidst, og veed den og kjender den de Midler eller maaffee rettere det vigtigste Middel, ved hvilket den kan naae det? forekommer det mig, at man maa svare bejaende paa den første, men benegtende paa den sidste Deel af Spørgsmaalet, og at den trænger til yderligere Oplysninger angaaende Midlerne, den maa anvende for at naae sit Siemed. Jeg vil nu forsøge nærmere at forklare mig, og for saa vidt det staaer i min Magt bidrage til at bringe dette saa meget omtvistede Spørgsmaal paa det Rene — noget hvortil jeg formedelst et noiere Kjendskab til de fleste af de yngre dygtige Kunstneres Liv og Stilling oftere har sølt mig opfordret.

Jeg sagde, at Selskabet har været sig sit Hovedmaal bevidst — og det maae vi vissefælgelig paaskjønne, især naar vi see hen til den Vaklen og Ubestemthed, som i den Henseende finder Sted i flere lignende Selskaber — thi det er jo klart, at vi maae sætte dette i, deels at virke til ægte Kunstværkers Tilblivelse her i Danmark, deels at virke til at udbrede og danne Smag og Sands for Kunst, saaledes at vi Danske kunne forstaae og nyde hine samt Konstens Værker overhovedet. Men nu ere disse 2, tilskyndende forskellige, Maal ikke saaledes beskafne, at Kunstforening-

gen maa virke i 2 forskellige Retninger for at naae dem begge, da Foreningen først maa naae det ene, for den kan naae det andet — thi hvorledes skal Konstfands vækkes og udvikles hos det enkelte Menneske, som hos et heelt Folk, uden ved Konstens Værker? disse maae da først af Alt skaffes tilveie, og det har Kunstforeningen ganske rigtig indset, og derfor sat som sit egentlige Hovedmaal, at bringe Kunstværker til Veie.

Men det er jo ikke nok, at jeg veed, hvilket Maal jeg skal have for Die, jeg maa jo ogsaa vide, hvorledes og ved hvilke Midler jeg skal naae det, for at jeg ikke skal bortbøde mine Kræfter; og i denne Henseende forekommer det mig, at Kunstforeningen, i det mindste tildeels i de sidste Par Aar, har vallet hid og did i Uvisshed og Ubestemthed. Dette maa blive anderledes, om den skal blive af den Betydning for Konsten i Danmark, som den formedelst sit Omfang og sine Midler kan og bør være. Spørge vi nemlig: Hvorfra skal Kunstforeningen faae gode Kunstværker? da maa naturligvis Svaret lyde: fra dygtige Kunstnere. Uden dygtige Kunstnere, ingen ægte Kunstværker; hine forholde sig til disse, som Rilden til Naen, der dannes af den; thi Kunstnerne ere de levende Kilder, af hvilke Konstens Værker udstømme. Hvis Kunstforeningen da nu skal kunne faae danske Kunstværker, maa der være danske Kunstnere, til hvilke den kan henvende sig for at faae dem. Fandtes der nu Ingen, da fulgte det jo ganske af sig selv, at Kunstforeningen først og fremst Alt maatte virke til at der dannedes nogle; men selv om der gaves for Tiden dygtige Kunstnere her i Danmark, maatte Selskabet, saafremt det virkelig har et større Maal for Die, virke af al sin Kraft til, at den yngre Kunstner-slægt udvikledes til et dygtigt Kunstnersamfund, der engang i Tiden, naar den nærværende Slægt af Kunstnere var uddød, kunde blive den Mine, hvorfra Foreningen og Danmark hentede Konstens rene og gedigne Guld. Jeg sagde selv om her var dygtige Kunstnere

for Tiden i Danmark"; man misforstaae mig ikke, som om jeg meente, at der ingen fandtes; men disse ere dog saa faa, at de neppe kunne tilfredsstille Foreningen, end sige Danmark; saa at vi endog for den nærværende Tids Skyld bør gjøre Alt, hvad vi formaae, for at en yngre Slægt kan dannes og udvikles. Men hvorledes og hvorved dannes og udvikles da Kunstnerne? maae vi fremdeles spørge. Den Sandhed, at Dvælsen gjør Mesteren, gjælder jo ogsaa her; Kunstneren dannes ved sine Værker. Ved at fuldende dem faaer han den Overbeviisning om sin Dygtighed, og det Mod og Tillid til sin Kraft, som saa at sige er alle store og betydningsfulde Kunstværkers Fostermoder; og ved den Dvælse, som de skaffe ham, faaer han den Magt over sine Midler, uden hvilken han, om endog han er nok saa begavet, ikke kan frembringe et fuldendt Kunstværk. Men naar saaledes hans Udvikling beroer paa de Værker, han udfører, hvorledes kan da Foreningen virke til den? Beroer den ikke ganske paa ham selv? Det gjorde den vistnok, naar Kunstneren ene og alene kunde arbejde for at udvikle og danne sig; men Kunstnerens Værker ere ikke blot for ham et Mittel til Udvikling, de ere jo ogsaa et Mittel for ham til Livets Ophold, og da dette er en nødvendig Betingelse for hans Udvikling, maa han jo først sørge for det, og med Hensyn til sine Arbejder først spørge: Kunne de skaffe mig Livets Ophold, kan jeg faae dem solgte? Saaledes bliver hans Kunst hans Bærebred: og selv den største, af den mest glødende Begeistring for sin Kunst gjennemtrængte Kunstner, kunde da ingen Kunstværker fuldføre, med mindre han fik dem affatte. Og vare endda de for alle fælleds Fornødenheder, uden hvilke vi ikke kunne leve, det Gæst, som Kunstneren først maatte tænke paa at skaffe sig, før han ret egentlig kunde tænke paa sin Udvikling; men der er endnu mange andre aldeles nødvendige ydre Betingelser for denne, saasom: et passende Atelier, Modeller, Farver, Lærred ic., og da han fremdeles skal skaffe sig alt dette ved Lønnen for sit Arbejde, er det jo klart, at han endog for sin Udviklings Skyld bestandig maa gjøre den til det første Maal for sin Stræben. Vi see da nu, at Kunstnerens Udvikling ikke beroer paa ham selv alene, thi det første Spørgsmaal, han maa gjøre sig selv, før han begynder et Arbejde, er jo ikke: „Er dette et Værk, som du kan høste Frugt af for din Dannelse som Kunstner?“ saa at han, naar han maatte besvare dette med ja, da kunde tage fat paa det, og gennemføre det med al sin Styrke og Kraft; nei! det første Spørgsmaal, han maa forelægge sig selv, er det: Kan du faae det solgt? Maa han besvare dette benegtende,

da maa han jo opgive det, om end han indseer, at det er ham det tjenligste af alle for hans Udvikling, om end han føler den mest levende Begeistring for det, den inderligste Eyst til at udføre det. Her er naturligtvis kun Talen om de unge Kunstnere, som blot leve af deres Arbejde; men det er jo Tilfældet med de fleste her i Danmark. Men, vil man maaskee indvende, hvorledes kan den unge Kunstner, som føler Kraft og Dygtighed i sig, maatte sige sig selv bestemt, at han ikke kan faae et Stykke, som han føler Eyst til at udføre, affat? Kan han end ikke regne paa et Hønsomt Publicum, kan han jo dog slaae sin Lid til Kunstforeningen, som har vist, at den med Belvilke modtager Stykker, der robe Talent og Flid, om end de ikke ere fuldendte Kunstværker. Saaledes kan vistnok Kunstforeningen domme, og være næsten aldeles sikker paa, at den yngre talentfulde Kunstner i et Arbejde, hvortil han føler indvortes Eyst, og til hvortil Fuldendelse de ydre nødvendige Betingelser ei mangle ham, vil præstere Noget, som den kan være tjent med at modtage. Men Kunstneren selv kan ikke domme saaledes. Her er jo nemlig ikke Talen om ubetydelige Smaaarbejder, af hvilke han maaskee alt har udført en Deel, men om de større, omfangsrigere Værker, ved hvilke han ret kan komme til Bevidsthed om og Tillid til sin Kraft, dem, ved hvilke Kunstneren egentlig dannes og modnes. Idet han stiller sig et saadant for Øie, da maa han, jo mere begavet han er, desto mere føle Betydningen og Storheden af det, og hvor langt han er fra at kunne frembringe et Arbejde, der kan tilfredsstille ham selv; han seer i Tanken Værket færdigt, og føler alt Manglerne derved. Den samme Dom om sit Værk maa naturligtvis han, som ikke endnu af gjentagne Erfaringer har lært det Modsatte, tilskrive Andre, og hvorledes kan han da have et nogenlunde sikkert Haab om at faae det affat, end sige saaledes betalt, at det, som er nødvendigt for ham som Menneske og som Kunstner, derved tilfikkres ham? Og hvorledes kan han med saa usikre Forhaabninger gjøre alle de Beføstninger, som et saadant Værk udkræver, tage fat paa det, og offere Uger, Maaneder, ja halve Aar til dets Fuldendelse? Giver han sig, under disse Omstændigheder og med disse Udsigter, desuagtet ind paa det, kan han da gennemføre og fuldende det med den Sindsro, Omhyggelighed og Kraft, uden hvilke hans Arbejde ikke til Gavn vil lykkes, og han selv ikke hente noget stort Udbytte af det — især naar han bestandig, imedens han udfører det, maa kæmpe med den trykkende Følelse, som Erkjendelsen af hans Arbejdes Ufuldkommenhed og Mangler stedse maa fremkalde i hans Sjæl. Saaledes maa han da enten give Slip

paa de Arbeider, som mest kunne fremme hans Udvikling, eller fuldføre dem i en Sindsstemning, der hindrer ham fra at naae det ved dem tilsigtede Maal.

Paa den anden Side maa han ogsaa, for at leve og faae Midlerne til en fortsat Udvikling, gjøre det, som netop kan hemme og standse denne. Derfor maa han tage fat paa mindre Arbeider, som i det Hele ere mere afføttelige, og som, om de end ikke blive solgte, dog ikke, formedelst den kortere Tid, hvori de ere udarbejdede, kunne ødelægge hans Existence; derfor maa han ogsaa gribe alle mulige Leiligheder til at fortjene, og ofte ved Informationer og Arbeider, f. Ex. Copier, Tegninger, Smaaportraiter ic., som han udfører med den inderligste Ulyst, og som tildeels ligge udenfor hans Kreds, slove sin Aand og tilintetgjøre dens Friskhed og Liv, og spille den Tid, som er den unge Kunstner saa kostbar, uden at hente noget sandt Udbytte deraf for sin Konst. Derfor maa han ogsaa oftere, og hvor skadeligt er det ikke, lægge et begyndt Arbejde tilside, for at udføre et andet, der tilbyder sig for ham. Den, der kjender nøiere til vore unge Kunstneres Liv, maa indrømme, at alt dette gjelder om de fleste af dem, og dog er det paa denne unge Kunstnerstamme, at Konstforeningen skal bygge sit Haab om en for Konsten blomstrende Tid i Danmark.

Men hvorledes kan der da raades Bod herpaa? Og hvorledes kan Konstforeningen virke til, at vore unge Kunstnere kunne udvikle sig frit og selvstændigt, uafhængige af ydre Tilskyndelser, blot følgende den ved deres naturlige Anlæg dem betegnede Bane? Det Mislige i deres Stilling bestaaer jo deri, at de ved deres Arbejde bestandig maae have det dobbelte Maal for sig — deres Udvikling og Midlerne til deres Subsistens — saa at de saa at sige maa tjene to Herrer paa eengang. Der er da Intet andet at gjøre, end at frie dem fra det ene Herskab, og stille dem paa det Standpunkt, at de kun behøve at arbejde for deres Konst. Dette kan skee paa en dobbelt Maade. Enten kan der gives dem aarlige Stipendier af samme Beskaffenhed, som de, der gives Studenterne, imedens de studere, eller ogsaa kan deres Arbeiders Affætning tilsikres dem ved Bestillinger. Det sidste er baade naturligere, da Kunstneren kan og skal leve af sine Arbeider, Studenten derimod ikke, og det Gæst, som Konstforeningen for Tiden kan indlade sig paa. Lad da Foreningen gjøre større Bestillinger hos de unge Kunstnere, hos hvilke den erkjender Talent; saaledes, at den aldeles overlader dem selv Valget af Emnet; da kunne de jo vælge ganske uafhængigt af ydre Bevæggrunde, blot efter deres Aands indre Tilskyndelse; da kunne de med Mod og Kraft tage fat paa Arbejdet, og gennemføre det med Ro og Sikkerhed, og der-

ved prøve og udvikle deres egne Kræfter, hvoraf Mod til at tage fat paa og Dygtighed til at udføre andre lignende, ville udspringe. Der maae vi da ogsaa lægge Mærke til, at de maa skee endog blot ved een ordentlig Bestilling om Aaret vilde fortjene saa meget, at de kunde udføre et andet betydeligere Arbejde, om end det ikke var bestilt. Saaledes stiller Konstforeningen sig paa sin rette Plads — i et dannet og konstelskende Publicums Sted, der ei ængstelig spørger om egen personlig Fordeel, men kun om Konstens Tary, og med Iver stræber at fremme alle Retninger i Konstens store Rige.

Angaaende den Maade, hvorpaa Bestillingerne bør skee, da forekommer det mig rettest, at Selskabet overlader Bestyrelsen en vis Sum, hvilken den da kan anvende til Bestillinger. Bestyrelsen kan nemlig i Valget af de Kunstnere, hos hvilke den gjør en Bestilling, og i dennes Størrelse langt bedre tage Hensyn til Kunstnerens private Stilling og eiendommelige Gøner, end Selskabet. Summens Størrelse kunde vel ikke bestemmes til mindre end 800 Species; dog ogsaa i dette Punkt burde der vel indrømmes Bestyrelsen en vis Frihed, saa at den kunde forhøje den noget, om end ikke betydeligt, hvis den maatte erkjende det for nødvendigt — uden dog at den skulde være forpligtet til at opbruge den i Aarets Løb, hvis den ikke fandt passende Leilighed til at anvende den. Overhovedet maa jo Selskabet erindre, at saafremt nogen Bestyrelse bør have frie og ubundne Hænder, bør det vistnok være Bestyrelsen for en Forening til de frie Konsters Fremme.

Man vil let see, at mit Forslag er forskjelligt fra Bestyrelsens, at gjøre Bestillinger hos et vist Antal Kunstnere i Udlandet, og at de begge godt kunne bestaae ved Siden af hinanden. De gaae vel begge ud paa at skaffe gode Kunstværker til Betie, men i Bestyrelsens Forslag bliver Kunstværket Hovedsagen, Kunstneren i Grunden en aldeles Biting, i mit tabes Kunstneren ingenlunde af Syne, men betragtes som den, der kan blive et Ophav til mange Kunstværker; det er en naturlig Følge af, at de i Bestyrelsens Forslag paatænkte Kunstnere staae i et ganske andet Forhold til Konsten og Løvet, end de, jeg nærmest har tænkt paa. De sig i Udlandet opholdende danske Kunstnere ere nemlig enten saadanne, som forhen i flere Aar have nydt Stipendier og saa at sige fuldent deres Udvikling, for hvilke derfor en saadan enkelt Bestilling ingen særdeles Betydning vil have, eller saadanne, som for Dieblikket nyde Stipendier, og derved ere befriede fra alle de trykkende Baand, som paahvile den unge Kunstner, der ei nyder et saadant. Er der da nogenstunde Dygtighed i dem, da ville de ogsaa uden Bestillinger udføre betydeligere Kunstværker, og ved dem øve og udvikle sig til ægte Kunstnere. Det er imidlertid langt fra, at jeg misbilliger Bestyrelsens Forslag, nei! jeg mener tværtimod, at der er meget, der taler for det, kun mener jeg, at hvis der er Grund til at gjøre Bestillinger hos de af den foreslaaede Kunstnere, da er der endnu mere, der taler for mit Forslag, at gjøre Bestillinger hos de sig i Danmark opholdende og med mange ydre Hindringer kæmpende unge Kunstnere, for hvis hele Kunstnerdannelse en saadan enkelt Bestilling af større Omfang har en saa overordentlig Betydning.

Et Medlem af Konstforeningen.

Nyheds-Post.

Kjøbenhavn, den 1ste Marts 1837. Bulletin den 1ste Marts: „Hs. Majestæt Kongen har i afsigtede Nat havt flere Times Gøyn, og Allerhøiastammes Befindende er noget fræftigere.“

Den af Trykkefrihedssekskabet udgivne, af Prof. Thiele skrevne Levnetsbeskrivelse af Thorvaldsen er nu udkommen, og erholdes for 10 $\frac{1}{2}$. Den er nærmest bestemt for den egentlige Almue, og er affattet i en saa ægte folkelig, godlidende og naive Tone, at den kan tjene til Mønster paa dette Slags Foredrag, hvortil Trangen hos os er langt større end Conen. Det er ikke blot Sproget, disse simple, klare Constructioner, disse jevne, let forståelige Udtryk, der give Skriftet sin populære Charakter, men det er hele den poetiske Opfattelse af det herlige Stof, hele den barnlige, næsten rørende Fremstilling, der saa heldigen slutter sig til Almuens Forestillingsmaade, saa sundt ordner sig ind i dens sædvanlige Kredse af Begreber og Følelser, at det sikkert ogsaa vil leve sig ind i den. Fra dette Standpunkt kunne vi heller ikke gaae i Dette med Forfatteren, for at han ikke sjelden benytter og paa en Maade appellerer til Anskuelser, som i og for sig hvile paa en falsk Grund, men som dog udgjøre en ikke liden Deel af Menigmands Livsbillede, saaledes som dette af den foregaaende historiske Verdensudvikling er nedarvet til ham. Vi sigte herved naturligvis til de omstændelige Beskrivelser af, hvorledes Keisere og Konger have besøgt og omfavnet Thorvaldsen, sendt ham Droner og Titler o. desl.; thi hvorvel dette naturligvis ikke blot er fan forhøje hans Værd, eller endog afgive et nogenlunde vigtigt Vidnesbyrd om hans Størhed, hvorvel vi f. Ex. antage, at naar Thorvaldsen og Kongen af Bayern give hinanden Haanden, dette er til større Ære for den Sidste end for den Første, saa ligger Generationen for denne Verdens Magthavere dog saa ganske i den uoplyste Almuens aandige Standpunkt, at vi ikke kunne andet end billige, at Forfatteren har benyttet den. I denne Conception ligger der ikke nogen Falskhed, thi vil man virke paa Almuen, saa er det nødvendigt at gaae ind paa dens Anskuelser, nødvendigt at bygge paa det Fundament, som findes i dens foregaaende Dannelse, og intet er urigtigere, end at ville indvirke en fremmed Betragtningmaade, hvor rigtig den end maatte være, i en Sjælsstand, hvori den ikke kan slaae Rodder. Hvorvel vi altsaa mene, at en Omfavnelser af Keiser Alexander eller et Haandtryk af Ludvig af Bayern intet beviser, saa er det dog rigtigt at føre disse Vidner for et Forum, hvor deres Vidnesbyrd vil blive antaget som Bevis, fordi det hos Almuen vil begrunde og styrke Overbevisningen om Thorvaldsens Størhed, og i det Hele om Værdningen af Kunst og Kunstværk, naar de erfare, at selv det, de — skjøndt selvtalende — ere oplærte til at betragte som det Største paa Jorden, har maattet hylde den. Deri søge vi da den almindeligere Nyttelighed af dette ypperlige lille Skrift, at det maa vække og nære Respekten for den sande Dygtighed, for den Størhed, som ikke er begrundet paa udyvortes og tilfældige Lykkens Fortrin, men paa indre sjæleligt Gehalt, paa disse Landens Fortrin, der vel ogsaa ere Himlens Gave, men for hvis Magt og Herlighed hver bras Mand med Glæde bøier sig. Det er en saadan Anerkjendelse af Geniets Souverænitæt, som dette Skrift vil befordre, og dertil vil et smukt lille Digt af — vi kunne vel sige — Digteren S. C. Ørsted, der er aftrykt foran som et Slags Indledning, sikkert ogsaa bidrage sit. Og ved Siden deraf vil det udbrede Kundskab om Thorvaldsen og Kjærlighed til ham, og vil saaledes navnlig i dette Dieblit fremme det skjønne Foretagende, som vel trods alle Ansejtelser som det ligejom enhver ny og dristig Plan maa lide, vil naae det forønskede Maaal, til Ære og Glæde for Danmark, blandt hvis herligste Minde Thorvaldsens Navn vil skinne som en lysende Stjerne.

(Meddeelt.) Fra Slagelse erfares, at der i den senere Tid skal være forøvet mange Smaatyverier. Saaledes er der i et Tidsløb af 14 Dage bortstjaalet, mod al Sømmelighed, fra en Justitsembedsmand: en lækker Dyrefælde, der hang paa en Gavl neppe 3 Alen ud fra og lige over for Sovekammeret, hvori en Baagefane var og havde tændt Lys; men dette Tyveri skylder man ogsaa, til Ære for Mennefsheben, en Hund for, som strax er bleven fængslet, men intet vil bekjende. — Fremdeles er der ved at opbryde en Kiste bortstjaalet fra en Tjenestekarl 100 Rbd. og et Pibetoi. Mandfagning fandt imidlertid ikke strax Sted hos den Mistænkte i Landjurisdictionen, da Bedkommende, hos hvem Tilladelse dertil blev begjært, fandt det uhensigtsmæssigt at efterspore Penge, og Pibetoiet ikke strax blev savnet. — Men mest drives Tyveri med at af-

stjæle Hestehaler, og der hengaaer neppe nogen Torvedag uden at denne Forbrydelse begaaes i Kjøbmændenes Stalde paa saavel Kjøbmændenes som Bøndernes Heste, Gierne til ikke ringe Tab og Ugræelse. Og det er heller ikke ganske Spøg for dem; thi Hestene vandreres jo ved saadan Beskæftning, deres Værdi formindskes, og Bønderen, som saaledes komme tilforn i en Mand's Gaard, ere ikke for at tage derind igjen, hvorover Søgningen altsaa gaaer fra Stedet. — Dog ikke nok dermed; Tyvenes Hang eller Trang er endogsaa gaaet dertil, at de bortsnappe Mæden paa Jlden. Saaledes blev der for nogle Dage siden i en i stor Drift værende Kjøbmand's Kjøkken stjaalet Kjødet af Gryden, som stod til Kog paa Jlden for Folkene. Dette synes dog noget nærgaaende, hvis det ikke engang kommer dertil, at man stjæler Mæden af Munden paa Folk. — Uden at ville sige noget paa Lingen selv, led Retfærdigheden i samme Tidsløb et temmeligt Skaar, ved en interessant Godmodighed, som en Brøstjaalen viste mod sin Tyv. Denne — en aldrende Haandværkshvænder — havde ved heilys Dag stjaalet i en Professors Stue Kjøle, Vest og Beenklæder, og var lykkelig og vel kommen afsted til Ringsted dermed, da han af Gieren blev antruffen. I Stedet for nu at flygte eller skjule Gjerningen, gif Tyven med Frimodighed Kosternes Gier imøde med de Ord: „Jeg veed, hvad De søger; her er deres Klæder; jeg har taget dem af Trang og beider Dem derfor at tilgive mig.“ Den Bestjaalne, uden at hense al sin Strabadse og Udgift ved at ride paa en leiet Hest circa 4 Mil, fandt Grunden antagelig, og gav endnu oven i Kjøbet Tyven en Mark til Rejsepenge, hvormed denne Justitsfog saaledes var ageret og paa-tjendt. — Hvad nu Tyverierne af Fødemidler og Hestehaler i øvrigt angaaer, da turde det maaskee ikke være saa ganske ugrundet at søge Forøverne mellem den Mængde af omløbende Børn, som streife om ved Dørre, i Porte og Gaarde, medhavende store Poser, snart paa-skydende, for at bede om lidt, snart foregivende at sanke Been og Glasfaar osv., da saadanne, ved det at man er vant til at see dem, ikke hændrage Opmærksomheden paa sig, og derfor let kunne forøve Gjerningen og strax skjule Kosterne i deres Poser, foruden at deres Kammerater, uden at der lægges Mærke dertil, kunne signalisere den beleilige Tid og overhængende Fare. Langtfra at gjøre nogen bestemt Sigtelser i saa Henseende, skjønes dog ikke rettere, end at der af de anførte Grunde for at faae Forbryderne opdagede, og hertil have endnu en god Analogi fra Odense i den nylig offentliggjorte Tildragelse om den lille Pige, der begif Jndbrud i en Kjelder, medens hun lod som om hun bandt sit Strømpebaand.

— Gulin den 19de Febr. „Overappellationsretten i Oldenburg har endelig afgivet sin definitive Kjendelse angaaende de for Kammerherre v. Qualens Nord Anklagede: Koch og Wister, der lyder saaledes: „Koch bør være fri og skyldfri, samt erholde Skadesløsholdelse; Wister bør ligeledes være fri, af Mangel paa Beviser ustraffet, men kun afsløres ab instantia, og forpligtes til at erstatte Sagens Omkostninger.“ — Man haaber vel af Storchertugens Naade, at disse betydelige Omkostninger ikke ville blive ham affordrede, men selv da har man kun det bedrøvelige Resultat af denne langvarige Underjøgelse, at der ikke er bleven opdagen nogen Gjerningsmand til Forbrydelsen, at den for skyldfri erkjendte Koch har siddet 6 Aar og 329 Dage i Fængsel, og at, med Hensyn til Indiciene mod hans Ulykkes-Staldbroder, Wister, de ærede Dommeres tvende Kjendelser træde i partiel Conflict til hinanden.“ (Neue Zeitung.)

Spørgsmaal til Theaterdirectionen.

En Mandags-Abbonent ønsker at vide, hvorfor der forrige Sæison om Mandagen kun blev givet eet Sørgeespil, nemlig „Ludvig den 11te“, og hvorfor der hidtil i denne Sæison om Mandagen ogsaa kun er givet eet Sørgeespil, som ogsaa var „Ludvig den 11te.“

Det kongelige Theater. — Imorgen (Torsdag) opføres: Capriciosa.

Færbig fra Trykkeriet Onsdag Eftermiddag Kl. 5.

For dette Blad tegner man sig heri Staden paa Hjernet af Udel- og Gothersgade, Nr. 8 i Stuen, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer; Prisen er kvartaliter 2 Rbd. 48 $\frac{1}{2}$ S. og L. for indenbyes og 3 Rbd. 8 $\frac{1}{2}$ S. for udenbyes Abbonenter.

Trykt, med Hurtigpresse, i det Høstke Officin, ved Carl C. Werner.